

I Have My Eye On You Exhibition

04 September—
09 October 2021

Wat betekent het voor vrouwen om de oppervlakten van het zichtbare te ontdekken in een wereld waar mannen gesocialiseerd worden om te zien en vrouwen om gezien te worden?

Voor de nieuwe groepstentoonstelling I Have My Eye On You, nodigt Everyday Gallery drie schilders uit met een unieke kijk op gelaagde menselijke contouren. Met een verhoogd bewustzijn van de bepalende invloed die gender heeft op de perceptie van het lichaam, ontdekken deze schilders wat er zichtbaar en onzichtbaar gemaakt wordt door het verbeelden van de grenzen van het lichamelijke.

De oppervlakte van de huid, als grens en als ideaal, wordt bevraagd door de transformaties die deze schilders verbeelden. Een schitterende olie-achtige huid, vlezige roze- en bruintinten die overlopen in het paars en blauw van lust en pijn. Deze schilders zijn allen geïnteresseerd in de grenzen van het tastbare. Ieder met eigen methoden om deze grensgebieden te ontdekken: met een erotica van vervorming, door perspectieven te buigen of door felle kleuren toe te voegen aan wat anders neutrale scènes zouden zijn.

De Londense schilder Elsa Rouy schrikt niet af voor stuitende taferelen met haar bloedende of op andere manieren lekkende subjecten. Lichamen lijken opgeblazen, op de grens van waar genot pijn wordt of op andere wijze bereid om uit te barsten. Geslachtsdelen verspreid over het lichaam terwijl vingers op onverwachte plekken andere lichamen binnentreden. Haar interesse in imperfectie maakt van immorele gedachten een satire, geeft zo een nieuwe betekenis aan gevoelens van schaamte en schuld en wijst op de delen van onszelf die we oncomfortabel vinden. Lichaamssappen druppen door de beelden, wat herinnert aan ons huidige bewustzijn over wat onze lichamen uitwisselen wanneer we in nauw contact zijn. In Rouy's schilderijen ligt de nadruk op het spel en het plezier van zulke interacties, waar nieuwsgierigheid een belangrijke menselijke levenskracht is.

Rae Klein, die werkt vanuit haar huis in Michigan (V.S.), speelt met klassieke surrealistische interventies in perspectief. Met hyperrealistische ogen die geplaatst worden op menselijke en niet-menselijke contouren, opent zij ons begrip van nieuwsgierigheid door de grenzen tussen het zelf en de omgeving te bevragen. Het rigide binaire onderscheid tussen innerlijke psychologische processen en de impulsen die van buitenaf komen worden bekritiseerd door de oppervlakte van subjecten constant te verleggen. Op deze manier kunnen ervaringen en ideeën zich vrij mengen zodat Klein kan bevragen welke onderdelen van onze percepties we kunnen controleren en welke oncontroleerbaar blijken.

De Noorse schilder Trude Viken is een expert op het gebied van kleur en gelaagdheid. Haar figuren lijken bijna begraven te worden onder het materiaal waar zij van gemaakt zijn en toch zien we helder dat deze figuren ons aankijken, dat zij hun eigen persoonlijkheid en ervaringen hebben. Terwijl Viken de lagen van haar verf kneedt en draait vraagt zij zich af welke fantasieën er spelen achter de facade die wij dagelijks laten zien aan de wereld. Opnieuw wordt er van ons gevraagd om na te denken over de methoden die beschikbaar zijn om het binaire onderscheid tussen facade en het innerlijke leven te bevragen. Een slechte dag verschuilt zich wellicht achter een glimlach, maar terwijl verschillende lagen de verwachtingen van één-dimensionale oppervlakten doorbreken maken Viken's composities ruimte om de stormachtige wendingen van het innerlijke leven zichtbaarheid te geven.

In lekkende gaten, opgestapelde lagen en met ogen die recht door de ziel kijken ontdekken we een nieuwe, fluïde verbeelding van wat er schuilgaat op en achter onze huid. Wat deze werken samenbrengt is een combinatie van horror en humor die uiting vindt in een gedeelde interesse voor het tastbare lichaam en de verwachtingen die hierin gegraveerd liggen. Door middel van fragmentatie en het vervormen van contouren: ogen die reizen richting de kin, de nek, de décolleté.

We zien zowel de ongewenste en gruwelijke aspecten van het lichaam als het plezier dat onverwachte extra-menselijke capaciteiten teweeg kunnen brengen. Beiden blijken noodzakelijk te zijn voor een gelaagd, multidimensionaal beeld van het vrouwelijke lichaam. Een lichaam dat zo vaak gereduceerd wordt tot een vlakke facade zonder enige diepte.

Ik heb mijn oog op je gericht, en nodig je uit om samen met mij te ontdekken wat er te zien valt.

Met Rae Klein, Trude Viken & Elsa Rouy.

Text door Emma van Meijeren.

I Have My Eye On You Exhibition

04 September —
09 October 2021

In a world that socializes men to see and women to be seen, what does it mean for women painters to traverse the surfaces of sight?

For its new group exhibition *I Have My Eye On You*, Everyday Gallery invites three painters with a unique perception of the layers of human contours. With exhaling awareness of the gendered perceptions of the body, these painters question what is made visible and invisible through the imagination of the borders of the body. The surface of the skin, both as border and as ideal, gets questioned through these painters' imaginations of its transformations. The glistening surfaces of oily skin, fleshy pinks and browns dripping into the purples and blues of lust and pain. These three painters show a shared interest in exploring the boundaries of the physical. Their methods of portraying these borderlands extend from an erotica of deformation, the warping of perspectives and a hint of bright colours breaking otherwise neutral scenes.

The London-based painter Elsa Rouy is not afraid of exploring the disgusting with her bloody or otherwise leaking subjects. Bodies seem inflated, on the edge of pleasure turning into pain or otherwise ready to burst. With genitalia dispersed around the body and fingers entering in unexpected places. Her interest in imperfection works to satirise immoral thoughts, and in this way subvert feelings of shame and guilt and underline the parts of ourselves that we might find uncomfortable. Bodily fluids show up and seep through the images, resonating with current widespread awareness of how our bodies interact when we are in close proximity of each other. In Rouy's paintings the emphasis is on the play and pleasure of such interactions, where curiosity is shown to be an important human driving force.

Rae Klein, who works from her home in Michigan, U.S.A, plays with classic surrealist interventions in perspective. When hyperreal eyes are placed on abstract human and nonhuman contours, she expands our understanding of themes of curiosity by questioning the boundaries between self and environment and the ways these can be blurred. The rigid binary between inner psychological processes and the impulses from the outside are questioned by relaying the surface of subjects. Experience and thought thus merge so Klein can question profoundly which parts of our perceptions we can control and where this control ends.

The Norwegian painter Trude Viken is an expert of colouring and layering. Her figures are almost buried under the very material they are made out of and yet we see clearly: they are looking at us with their own distinct personalities and experiences. As Viken twists and kneads the layers of her paint she considers what fantasies are at play behind the facades we put up in our everyday lives.

Again we are asked to consider what methods are at our disposal to question the binary between the facade and inner life. A bad day may be hiding behind a smile, but as multiple layers break the expectations of a one-dimensional surface Viken's compositions open space for the tumult of inner life to become more visible. With leaking holes, stacked layers, and eyes that give access straight into the soul, we find a new and fluid imagination of what hides on and beneath the skin. What brings the paintings together is the ways they combine horror with humor expressed through a shared interest in the tactility of the body as well as in disrupting the expectations of it. These perceptions are mediated through fragmentation and deforming contours: eyes traversing to the chin, the neck, the cleavage.

We are faced with the unwanted or gruesome deformations as well as the fun and joy that can be found in unexpected and new extra-human capacities. Both sides turn out to be necessary in order to create a more layered, more multidimensional picture of the female body. A body that is so often reduced to a flat facade lacking any depth.

I have my eye on you and I invite you to explore this with me.

Featuring Rae Klein, Trude Viken & Elsa Rouy.

Text by Emma van Meijeren.